

"Jako řemen silný zážitek musí mít ten, kdož přistoupí blíže, aby uslyšel písně věků padlých a temných." Tato slova sice nepronесl nikdo z [Jagababu](#), kapely, kterou jsem v úterý 6. 9. 2005 našel hrát v Balbínce, ale můj pseudohistorický výrok se k hudbě této kapely hodí.

Základní sestavu Jagababu tvoří Andrea Procházková (zpěv, perkuse), která se kromě zpěvu a novinařiny věnuje také herectví. Potom Filip Marek, jehož nástrojový rozsah používaný kapelou je pro mne šokující - ostatně posuďte sami: chodské dudy, renesanční dudy, středověké moldánky, niněra, zobcové flétny, koncovka a trumšajt. Na většinu těchto nástrojů večer opravdu hrál. U dalšího člena je na [www stránkách](#) soupiska těchto hudebních "inštrumentů": kontrabas, bass'd viol, housle, tambura, perkuse, zpěv. Na koncertě hrál Karel Zich (nejedná se o vzkříšení loni zemřelého člena Spirituál kvintetu - byť je hudba Jagababu jakoliv čarovná a historická, takovou moc nemá) na bass'd viol vlastní výroby, kterému zkratkovitě přezdívá "basola", trochu na perkuse a zpíval. Znáť ho můžete například z kapely Gothard. Luboš Holzer mne zaujal ze všech členů nejvíce. Ne tak svou hrou na tamburu a cistru, ale spíše svým životopisem: podílel se na hudební tvorbě Leony Machálkové. V první půli devadesátých let hrál v divadle Semafor, byl členem orchestru muzikálu Dracula, věnuje se šamanským praktikám a založil svou vlastní muzikoterapeutickou metodu, kterou praktikuje nejen v "Muzikoterapeutickém centru Dr. Lubomíra Holzera". Posledním chybějícím článkem ve výčtu členů souboru je fidulista Václav Polívka. Z jeho internetového životopisu stojí za zmínku spolupráce se soubory Karmína a Irish Dew. Po uvedeném výčtu asi moc nepřekvapí, že dobové kroje a nástroje s teatrálním vystupováním jsou základními znaky tohoto souboru.

Kapelu máme tedy představenou vcelku podrobně a nastává ten nelehký úkol zhodnotit hudbu. Při pohledu na starobyle vyhlížející nástroje jsem pochopil, že moderní folk zase až tak moc velký skok oproti středověku neudělal. Fidulu nahradily housle, zobcové flétny užíváme dodnes, místo cistry nám rezonují struny kytar a basole do violončela či kontrabasu jen opticky ubyly dvě struny. Ani aranžersky se písně hrané Jagababem od moderního vícenástrojového folku neliší (jen jsem napočítal více třídobých skladeb, než-li je dnes populární hrát). Možná je to jen sebeklam a Jagabab se přibližuje k tomu, co já nazývám modernou (v rovině dvacátého století), a schválně hraje více dnešním způsobem, než-li středověkým. Nicméně k mé vidině středověké bardské folklórní skupiny má Jagabab blíže, než jinak velmi zdatné kapely typu Čechomor, Koňaboj nebo Fleret.

Atmosféru hradních veselí, oněch několikadenních hostin, kde pírkó v krku nad žlabem zajistilo hodovníkovi dostatek prostoru v žaludku pro další chod, podporuje Jagabab dobovým oblečením, jarmarečními výkřiky a hranými výbuchy smíchu. Vzápětí pokračují některou z lidových moravských, francouzských či španělsko-židovských písní. Barevnost každého nástroje se promísí s pevným rytmem a Andrein úžasný démonický hlas utvoří z koncertu

S Jagababem tisíciletím zpet

Napsal uživatel Lukáš "Vořech" Pokorný
Středa, 14 Zář 2005 04:00

hudební smršť. Dvě hodiny poslechu a má ouška byla stále lačná pokračovat. Ať už šlo o příjemnou epickou baladu "*Sedm mečů*", nebo o "*Baladu o jazycích klevetníků*", kde Andrea hrála tak sugestivně (mimikou obličeje i tělem), že kdybych měl pomluvou potřísněný jazyk, tak jsem se konce písni nedožil.

Ale přec jsem se dožil a odcházel domů z Vinohrad s tím krásným mrazením v zádech, které mi tak jasně sdělovalo, že těmhle muzikantům nelze nic vytknout a to nejen proto, že jsou to profesionálové, ale mimo jiné i díky tomu, že jejich hudbě jsem vnitřně uvěřil, že pravou esenci hudby, to tajemné nevyjádřitelné energično, stojící nad aranží a textem, skryté v duši muzikantově, v Jagababu nepostrádají.